

Καλημέρα κι ευχαριστώ - Άρη Χαραλαμπίκη

Αγρίεψαν οι μέρες μας κι όνειρα πικραμένα
κλείνουνε τους ορίζοντες στην κάθε προσμονή,
περίσσεψε ο στεναγμός και σπίτια «προδομένα»
απεγνωσμένα ψάχνουνε για λίγη θαλπωρή.

Έγινε η ζωή σκληρή – και οι μικροχαρές της
μοναδικό αντίβαρο στην τόση ανηφοριά,
όποιος προσμένει μοναχά τις μεγαλοχαρές της
εμβρόντητος θα στέκεται με άπορη ματιά.

Μην περιμένεις θαύματα να ντύσουν τη ζωή σου
μήτε και κώδικες σοφούς να φέρουν αλλαγή,
η ηρεμία θα ανθεί στη διψασμένη αυλή σου
αν περισσή πληρότητα ντύνει την κάθε αυγή.

Γέμιζε τα πνευμόνια σου μ' αγάπη και ελπίδα
κράτα στα ακροδάχτυλα και τις μικρές στιγμές
αυτές που δίχτυα πλέκουνε και γίνονται παγίδα
φιλτράροντας οράματα μες στις αναποδιές.

Πες με την καλημέρα σου «ζωή ευχαριστώ σε»
που καλοκαίρια κι άνοιξες σε βρίσκουν υγιή
κι ύστερα άνοιγε πανιά και για τη μέρα στρώσε
στην πρύμη καλοκάρδισμα – στην πλήρη απαντοχή.

Σιδηρένιοι σταυροί - Μάρως Δήμου-Τσούτσινου

Γενναίοι σταυραετοί
τα συρματοπλέγματα πέρασαν
ακούστηκε δυνατά το «Υπέρ πάντων ο αγών»
ξανασηκώθηκε ψηλά ο σταυρός του μαρτυρίου
για την πατρίδα για του Χριστού την πίστη την αγία.

Τα Ελληνικά νιάτα μπροστά προχώρησαν
πέρασαν τα σκληροτράχηλα μονοπάτια
στεφανωμένα με δάφνες στα μαλλιά
τα θάνατα παλικάρια υπερήφανα
τις κορυφές της Πίνδου σκαρφάλωσαν.

Ηρώων ψυχές πλανώνται στον έναστρο ουρανό
φωτεινά, ταπεινά αστέρια
αγιοκέρια σε θείο εσπερινό
Πρεμετή, Τεπελένι, Κλεισούρα, Χειμάρια, Κορυτσά ...
ηρώων οστά σκορπισμένα είναι εκεί και περιμένουν...

Η Ελλάδα έμεινε όρθια να πλανιέται
να ψάχνει να βρει τη γη

τη γη που υπερασπίστηκαν της Ελλάδας τα παιδιά
ν' απλώσει στην «άκαρπη γη» λίγες παπαρούνες
απάνω στους Σιδερένιους Σταυρούς.

Οι λέξεις... - Σπύρου Π. Ραδίτσα

Χάσαμε τις λέξεις κι αυτές μας αγνόησαν
πες κάτι, ένα φερμένο της στιγμής
πες για σκέψεις που αστόχησαν
πες ό,τι θες, να διώξεις τον ήχο της σιωπής.
Φώναξε κοντά μας τις λέξεις
πες γλάρος τον βλέπεις, να ελευθερωθώ
πες θάλασσα να πνίξω τις προθέσεις
πες όνειρο να φύγουμε από εδώ.
Λέγε λέξεις, πολλές λέξεις σαν να ζητάς βοήθεια
τι πατάς, δρόμο, πες το, ν' ανοίξεις έναν της καρδιάς
πες χάδι, να διώξεις τη συνήθεια
χείλη, πες χείλη, να θυμηθώ πόσο ωραία φιλάς.
Οι λέξεις στην ανάσα σου να ζεσταθούν
ν' ανάψουν φωτιά, η θαλπωρή να μείνει
πες πόθος τα κορμιά να νοιαστούν
φώναξε αγάπη, δυνατά ν' ακούσει η μνήμη.

Έλληνες φιλόσοφοι παντοτινοί προπάτορές μας - Λεωνίδα Χαζίρογλου

Διατελείτε σε υπερκόσμιες αιώρες
εγκόσμιες οι ώρες που η ανυπέρβλητή σας προσφορά
γνώση και ηθική διέδωσε στα πέρατα του κόσμου.

Η παρουσία σας φωτοδοτεί κάθε στιγμή
σαν να ήτανε η πρώτη, μαζί κι η τελευταία
κάθε μια μοναδική, κάθε μία κορυφαία.

Εμπεδοκλή, που μίλησες για τέσσερα στοιχεία
Σωκράτη, που ανέταμες τη γνωσιοθεωρία
Ηράκλειτε, της συνεχούς ροής διδασκαλίας
Πλάτωνα, της ιδανικής, θιασώτη, πολιτείας
Αριστοτέλη, ηγήτορα της επιστημοσύνης
συ Πυθαγόρα, τα χρυσά κηρύγματα μας δίνεις
Επίκουρε, την αρετή ως ηδονή ορίζεις
Επίκτητε, ανεκτικέ, απ' όλους ξεχωρίζεις...

Όλοι οι φιλόσοφοι μαζί το «Ελληνικό το θαύμα»
με ήθος, δίδαγμα, αρετή, ω τι σπουδαίο πράγμα
καλείται και δοξάζεται πάσα η Ελληνικότης
τελείτε φάροι τηλαυγείς και λάμπει η ανθρωπότης.

Οι πληθυσμοί της Εσπερίας τώρα ξανά γεννώνται
καθώς τα στίφη σε λαούς και έθνη διασπώνται
στης Απολλώνιας φωταυγής τη Δελφική ικμάδα
γνωρίζοντας την απαρχή των φώτων στην Ελλάδα.

Οι Άραβες διασώζουνε την τιμαλφή μας γνώση,
που έρχεται τα ζώπυρα για να τα δυναμώσει.
Όλα αυτά τα όμορφα, Διαφωτισμός κηρύττει,
που άρχεται απ' το Βορρά και φτάνει ως την Κρήτη.

Έλληνες Φιλόσοφοι, κάθε μια σας θεωρία
αιώνες τώρα γράφει ολόκληρη ιστορία
κι αγγίζοντας το σήμερα ετούτου του πλανήτη
οίκο σοφίας έχουμε: Της ανθρωπιάς το σπίτι!

Καυτή επιθυμία - Σωτήρη Μαντζούτσου

Απάνω στην όμορφη Άμαξα των Οραμάτων μας,
θέτουμε την άκρως ισχυρή επιθυμία μας,
που είναι ΜΙΑ για όλη τη Γη μας.
Που είναι ΜΙΑ για όλη την Πατρίδα μας.
Να δούμε το τέλος της Παλιανθρωπιάς
και να στερέψουν οι τόσες πηγές της.
Να δούμε να κλείνουν όλοι οι Δρόμοι της.
Τρισευτυχισμένοι να δούμε ότι...
δεν πλάθονται Παλιάνθρωποι πια...
Άνθρωποι με Μαύρη Ψυχή.
Να δούμε ότι για ΠΑΝΤΑ σβήσαν οι Πόλεμοι.
Ότι σταμάτησαν η Πείνα και οι Φόνοι.
Να, ότι σταμάτησαν οι Ρουφιανιές κι οι Φθόνοι.
Η Απανθρωπιά στα Τάρταρα,
να δούμε πως τσακίστηκε!!!
Και ότι οι Σκουλικάνθρωποι,
ετέλειωσαν εν τέλει.
Έτσι να δούμε όλη τη Γη,
στα ύψη Τρισχαρούμενη, Άνοιξη στις Καρδιές
και να Χορεύει με Χορούς, Χορούς της Ευτυχίας!
Τότε Ξεχειλίζοντας ... θα πληρωθεί
για όλα η Επιθυμία μας!
Να, από αυτές τις Ανθρώπινες και Αγνές αξίες:
Αγάπη, Αλήθεια, Λογική,
Ειρήνη, Αδελφοσύνη, Αρετές!!!
Αγνή Φιλία, Ανθρωπισμός! Παντού να Αρχοντεύουν!!!
Οίκτος και Ψυχική Στοργή, η Προίκα των Ανθρώπων!!!
Εμένα ΑΥΤΗ μου είναι η δυνατή...
ΚΑΥΤΗ ΜΟΥ ΕΠΙΘΥΜΙΑ!!!

Γενιάς μας η άδικη - Θεοφάνη Β. Παυλίδη

Σύγχρονοι Ευρυσίχθονες η γενιά μας,
σπατάλησε τον ιδρώτα των γονιών της,
αφήνοντας αποκαΐδια.
Τρώγοντας όχι εφτά,
αλλά εικοσιεφτά παχιές αγελάδες.
Ξόδεψε τα αργύρια της ευδαίμονας προδοσίας,
παραδίδοντας τα παιδιά και τα εγγόνια μας
βορά σε χρηματιστηριακά βαμπίρ,
που ρουφούν ιδρώτα, πόνο και ανθρώπινο αίμα,
αποπληρωμή των άυλων κουρελόχαρτών τους.
Την ύστατη στιγμή, ξυπνώντας τη συνείδησή μας,
ας απαλλαγούμε
από τους δυστυχώς, από εμάς εκλεγμένους,
διεφθαρμένους διαχειριστές της εξουσίας,
αρνούμενοι στους δουλίσκους της τρόικας
και στα όρνια αφεντικά τους,
την υποθήκη των παιδιών μας
λέγοντας ένα αντρίκιο, ανθρώπινο όχι.
Όχι ζυμωμένο με το Μολών Λαβέ του Λεωνίδα
και το μπουρλότο του Καψάλη και του Σαμουήλ.
Όχι τυλιγμένο με την ευλογία του εν τούτω Νίκα
και του Ακάθιστου Ύμνου.
Όχι Ελλήνων, ορκισμένων στο Χριστό
και στην σταυρούχα γαλανόλευκη.
Όχι Ελλήνων, με το θούριο του Βελεστινλή στην ψυχή
και το τραγούδι-κάλεσμα της Βέμπο στο στόμα.
Ίσως, με αυτό το όχι, σπέρνοντας συγνώμης σπορά,
καταφέρουμε να πεθάνουμε χωρίς Ερινύες.

Πόσο θα ήθελα - Ανδρέα Κάππα

Να ξημέρωνε μια χαραυγή
και να ήταν ίσια μοιρασμένη η γη,
δεν είναι προσωπική μου η λογική
είναι του μέγα Πλάτωνα η πολιτική.

Αυτό επιθυμούν και θέλουν οι λαοί
είναι η μόνη και σωτήρια επιλογή,
καιρός να σταματήσουν να κυβερνούν οι αεριτζήδες
και οι ντόπιοι και ξένοι παπατζήδες!

Φτάνει πια να δημιουργούν οι παράδες
τόσους κακούς και τόσους μασκαράδες
να έχουν στόχο το πώς θα κυριαρχήσουν
και τη ζωή στον πλανήτη να την αφανίσουν.

Στους νόμους της φύσης να πειθαρχούμε
και όχι άμυαλα στο διάβα μας να τους χαλούμε
όταν τα οπλικά συστήματα θα σιγήσουν
τότε οι άνθρωποι σίγουρα θα ευημερήσουν.

Έτσι δεν θα υπάρχουνε οι πεινασμένοι
και οι λαοί θα ζούνε αδελφωμένοι,
ειρηνικά στους δρόμους θα ανταμώνουν
και για ψωμί... ποτέ τους δεν θα μαλώνουν.

Θυμώνει - Μιλτιάδη Ντόβα

Ήρα τη βεβαιότητα με την αμφιβολία!
Η σκέψη μου, εικόνα δίχως γη, θλιβερή όλο ύψος ανάβαση!
Γέλασε ο γκιόνης την τελευταία του φορά!
Τραγούδι άρχισε κρυφό στις θημωνιές της νύχτας!
Φεγγάρι γάργαρο της Νιότης η Αυγή, θυμωμένο σημάδι της ύπαρξης!
Ξύπνησε το πηγάδι των καημών, μ' Οργής ανέσπερο τυφλό Αποσπερίτη!
Αποσπερίτη που μοιράζει γειτονιά!
Μ' αγγέλους θείους της Οργής και με λευκούς «Δαιμόνους»!
Η βαρβαρότητα «ήλιος» που ζει! Χτυπά την Αθωότητα μορφών συμπαντικών
όπου
[σιωπούνε!
Ω! Ψεύτρα-Κλέφτρα! Σιωπή της Λησμονιάς! Στιλέτο άπλωσε και μπήξε στο
κορμί σου!
Ηχούν τα πνεύματα τα νεκρικά, τόνοι φυγής που κυβερνά θυμιών το
εικονοστάσι!
Εικονοστάσι δίχως αίμα μα πληγή, γεμάτη κόκκινο, αστραφτερό μανδύα!
Μανδύα ανέμελο, της ξαστεριάς και μίας Νέας Εποχής ανίερο περιβόλι!
Περιβολάκι που 'χει δόξες Παναγιάς, μα και Σιωπές του Ρόδου απλωμένες
στο
[τραπέζι!
Δωσ' μου, τη δύναμη, γαλάζιο φως! Αμφιβολία να ντυθώ ιχνηλατώντας όψεις!
Όψεις του Έρωτα και της Αυγής, μοναχικών ντελάληδων όπου σεμνά μας
κράζουν!
Κράζουν της βεβαιότητας την «ξεγνοιασιά»! Κράζουνε όμως κι εκείνους που
άγνοια
[τ' Άστρου έχουν!
Θεά η Ύψιστη δίχως πιστούς! Ετούτη είναι η Αλήθεια, η ξεχασμένη!
Είναι Αθάνατη, όλο Οργή, είναι και πλάσμα ξωτικό που ντύνεται τη Νιότη!
Ντύνεται αγέρωχα όψεις φυγής και «ξίπασιάς» ανήμερα πίνει νερό και φεύγει!
Φεύγει στα πέρατα του Ψεύτη Νου! Με δάκρυ άλογο για φως, καντήλι των
Νεράιδων!
Σεντόνι πλέκει με τις άξενες θυμιές, από Οργής γρυλίσματα και πούλουδα απ'
αηδόνια!
Αηδόνια όπου ψέλνουν εν χορώ, μπρος στο θεό του Είλωτα: «χαμένη Αυγή
υψώσου»!
«Υψώσου σ' Άνθρωπου, Προσώπου Φως! Όλο να μάχεται για 'σε και να σε
διαφεντεύει!»

Ω! Στήλες άλατος οι ατυχείς! Της βεβαιότητας οι γκρι συνοδοιπόροι!
Ο Λωτ θυμήθηκε, αυτοί σιωπούν! Καμπάνες νεκρανάστασης, χτυπάνε τα
ξεφτέρια!
Γελάνε, τραγουδάνε και πονούν! Ετούτη είναι η Ψυχή, το σφρίγος της
Αλήθειας!
Δίχως τη δόξα της, γεμάτη φως! Προβάλλει αγγέλων η θεά και μου θυμώνει!

ΚΩΣΤΗΣ ΤΣΙΚΛΗΤΗΡΑΣ - Ο ηρωικός Ολυμπιονίκης - Γιάννη Καρβελά

Ο Κωστής ο Τσικλητήρας, αθλητής διαπρεπής
έχει φήμη, έχει γέρας, είν' χρυσός πρωταθλητής.
Στη Στοκχόλμη ανεβαίνει εις το πρώτο το σκαλί,
την Ελλάδα τη δοξάζει, δίχως σκέψη υλική.

Είν' παγκόσμια αξία, την πατρίδα του τιμά,
εθνική είναι ελπίδα, γράφει έπη τετραπλά.
Την ειρήνη τη δοξάζει και τη νίκη κατακτά,
υπερήφανα κοιτάζει σ' υψηλά ιδανικά.

Της αρχαίας Ολυμπίας είν' λαμπρός αγωνιστής,
θαυμαστής της Εσπερίας, τετραπλός πρωταθλητής.
Δοξασμένος είν' και πρώτος, εις τον κόσμο νικητής,
των αρχαίων μας προγόνων άξιος συνεχιστής.

Τα μετάλλια σαν παίρνει, αργυρά μα και χρυσά,
κι όλα αυτά χωρίς να τρέχει, ύψος, μήκος να πηδά!
Τρανή δόξα και μεγάλη, οι λαοί τον ιστορούν,
τον υμνούν μικροί μεγάλοι και στεφάνια του φορούν.

Σαν ο πόλεμος κρατάει στα Βαλκάνια γερά,
πειστικά αυτός ζητάει στις γραμμές να πολεμά.
Τον προτρέπουν να σιγήσει, δοξασμένος με χρυσά,
στην Αθήνα να καθίσει, η πατρίδα του χρωστά.

Τους θεσμούς τους υπερβαίνει και στο μέτωπο χωρεί,
παίρνει μέρος σαν λιοντάρι, με καρδιά και με ψυχή.
Σαν το βόλι δεν τον βρίσκει, η αρρώστια τον κτυπά,
η καρδιά του τον προδίδει, στα βουνά.... και ξεψυχά.

Ένας θρύλος ξεψυχάει για της χώρας την τιμή,
η Ελλάς ακόμα κλαίει, είν' η μνήμη του νωπή.
Η πατρίδα τον τιμάει μ' ένα τύμβο ζωντανό,
σαν μιλά και ανασαίνει, αγκαλιά με το χρυσό!

.....
Τον στεφάνωσε η δόξα κι η πατρίς ευγνωμονεί.
Στο θεό πηγαίνει με άλμα, και μετάλλια φορεί!

Σεισμογράφος - Ελένης Λαμνάτου

Ασέλησε απόψε η νύχτα
στης ψυχής το σώμα
με λυγμούς απάνεμης θλίψης
η χορωδία της λύπης
μπαλάντα νόστου υφαίνει
στην αγάπη που λεκιάστηκε
απ' τον αχό της λήθης
στα λόγια που σκεπάστηκαν
από ανάσες άγουρης σιωπής.
Πονά το φως που κυλά
απ' του φεγγαριού το στόμα
ελπίδες σαν υπνοβάτες ζωής
σε επιτάφεια λιτανεία
τη μοναξιά περιφέρουν σεντόνι.
Τ' απωθημένα ο πόνος κρεμά
πάνω απ' των πληγών το μνήμα
ρωγμές γεννούν τραύματα
σε προτομές σαθρών ονείρων
του χθες τα μάτια ξαγρυπνούν
στου τώρα το προσκεφάλι
αφές σαν χειροποίητα υφαντά
της μνήμης τυλίγουν στοργικά
τα πληγωμένα άκρα
στιγμές που χάραξαν ζωές
ρωμαλέες υψώνονται
σε αγάλματα μουσείου
και των ελλείψεων ο τριγμός
λαθρεπιβάτης χαραμάδας
σε σεισμογράφο προβιβάζεται
των πιο κρυφών μου πόθων.

Στο τέλος κάποιας εορτής - Αντώνη Χρ. Δημητρίου

Στο τέλος κάποιας εορτής στης Παναγιάς τη χάρη
στην εκκλησιά του αι-Γιωργιού, στης πόλης τον μπροστάρη
εν άγημα στρατιωτικό θα φθάσει στην πλατεία
να κάμει την υποστολή σ' ωραία πολιτεία.
Στο κέντρο είχε κει στηθεί μνημείο των πεσόντων
και μες στην κοσμοσυρροή και πλήθους των παρόντων
αρχίζει ευθύς η τελετή εντός του περιβόλου
αυτού του Ιερού Πανιού και Εθνικού Συμβόλου.
Μικρή παράτα του Στρατού απ' τη φρουρά της πόλης
(στον τελειωμό της κατοχής που έσβησε η πανώλης)
τον ύμνο μας τον εθνικό με χάρη θα σημάνει
και με τη στάση προσοχής το πλήθος θα θερμάνει.
Ένας μονάχα καστανάς που στη γωνία πωλούσε
όρθιος δεν θα σηκωθεί και καθιστός κοιτούσε,

μι' εκδήλωση που θετικά σκορπούσε γύρω ρίγη
και φάνηκε: «ο σεβασμός από κακία επλήγη».
Τον είδε ο Αξιωματικός και ευθύς πάει κοντά του
τον πιάνει και ταρακουνά τον πάγκο πούν' μπροστά του
και του φωνάζει πως ντροπή στον Έλληνα υπάρχει
σ' αυτό το Ιερό Πανί που στην πατρίδα άρχει.
Εδάκρυσε ο καστανάς, τα μάτια άγρια παίζει
και με τα πόδια του μακριά πετάει το τραπέζι,
δείχνοντας πως απ' τους γοφούς είχε τα δυο κομμένα
κι αμέσως σ' Αξιωματικό του είπε πικραμένα:
Μη με μαλώνεις νεαρέ, το σεβασμό σου δείξε
γιατί στο Ιερό Πανί τρανή θυσία υπήρξε.
Τα 'δωσα πια και δεν ζητώ έπαινο από κανένα
στην Ελλαδίτσα τη γλυκιά χάρισμα από μένα.

Φωτογραφία - Φωτεινής Νικολαΐδου

Αυτό είναι ένας κήπος ταχύτητας
ό, τι ανθίζει επιταχύνεται
μέσα σε χιλιόμετρα
από πυκνογραμμένη λύπη.
Σε γύρευα τρομακτικά,
σε γύρευα σαν επικείμενη έκρηξη
κι όσα ήθελα, φαντάστηκα ή πίστεψα
χωράνε σ' ένα ποτήρι
δυόμισι χρωμάτων καρδιάς.
Στο πρόσωπό σου γράφω – η διαύγεια χάνεται –
άγουρες χειροποίητες λέξεις:
ηλιοτρόπια μεταμόρφωση αντι-λήθη.
Μα εσύ χαμογελάς και φοβάμαι
γι' αυτό κομματιάζω
τα τελευταία μιλιγκράμ θάλασσας
ακολουθώντας τα ίχνη
ενός ονείρου που αναφλέγεται.
Είναι η νύχτα ένας πόλεμος
και τα φτερά μου από μελλοθάνατο κόκκινο
ύστερα μου ζητάς αναπτήρα
ένα αστέρι λίγο άτσαλα πέφτει
και τα μάτια γεμίζουν. Αγάπη rebus αρνητικό.
Το μολύβι ζωγραφίζει παραισθήσεις
σ' αυτόν τον παράξενο βυθό.
Είμαι αντεστραμμένη και καίω
αυτή η πόλη δεν έχει κέντρο ούτε σιωπές.
Είναι ολόκληρη και μόνη. Είναι πάγος και φως.
Δεν μιλάω πια.
Ήσουν κάποτε εδώ.
βαθαίνω.

Κλαις φτωχέ του Θεού... - Αικατερίνης Μαλάκη

Η φυλή σου φτιαγμένη με τη σκέψη ελεύθερη,
με τα μάτια ανοικτά στο ωραίο,
το μυαλό στο ευφύες να υποκλίνεται·
και εσύ από αυτήν μαθημένος να φέρεσαι
στο φτωχό και στο ξένο φιλόξενα,
από αυτήν μαθημένος στρογγυλά να χαϊδεύεις
και να δίνεις στα πράγματα τη στρογγυλάδα
της κόρης ματιών που κατανόηση έχουν.

Εσύ μ' ένα τρόπο αθέατο δέχτηκες όλα αυτά να τα χάσεις!
Οι λαοπλάνοι έγιναν έμπιστοι·
δημαγωγοί ανεμπόδιστα σε ταξίδεψαν χρόνια
με τη βάρκα ανάποδα να βυθίζουν τα όνειρα,
την περήφανη μοίρα σου στα ρηχά να την πνίγουν.

Πώς επήλθε η μετάλλαξη ούτε εσύ το κατάλαβες!
Πώς στην έπαρση έμαθες να στηρίζεις τις νίκες σου
στο εγώ να μικραίνεις τις σχέσεις σου
και στον πλούτο να δίνεις αξία ανήκουστη;
να του δίνεις τη δύναμη να νικάει το ανθρώπινο!

Κλαις φτωχέ του θεού που ρακένδυτος έμεινες
που το άφθονο άφησες και το πήραν οι αέρηδες.
Γεννημένη η φυλή σου να γράφει ποιήματα
και εν τω μέσω εσύ αποδέχτηκες κι έχασες του ονείρου τα βήματα
και τα λόγια τα όμορφα που τα έπλεκες σε σίχους πολύτιμους
και την ποίηση που πλημμύριζε από σκέψεις ανθρώπινες
που τις έγγραφες άκοπα και αυτήν τη στερήθηκες.

Μα το κλάμα καθαρίζει τα μάτια σου και οι εικόνες ξεκάθαρες γίνονται και τα
γράμματα και τα ποιήματα ξαναπαίρνουν τη θέση την πρώτη
και ταξίδι σε κάνουν στο πριν, στο μετά,
στο επέκεινα του κόσμου που σ' άλλαξε.

Ελλάδα μου - Χρυσάνθης Τίγγελη-Βασιλική

Ελλάδα μου πανέμορφη
πατρίδα δοξασμένη
ως Ιφιγένεια Εσύ
ξανά προορισμένη.

Τ' άγριο μάτι του καιρού
ύπουλα σε θωπεύει.
Στη ρότα του σε πλάνεψε
τ' ατίμητα γυρεύει.

Ελλάδα μου πανέμορφη
με χάρες προικισμένη
από το χάρτη ο καιρός
σε θέλει ξεγραμμένη.

Δεν το μπορεί Ελλάδα μου
κανείς να σ' αφανίσει.
Έχεις ψυχή και κύτταρο
που πάλι θα σ' αναστήσει.

Ξύπνα και μην ολιγωρείς
Ελλάδα μου αφυπνίσου.
Στο ένα σου χέρι η Λευτεριά,
στο άλλο το σπαθί σου!

Αγάπη ή φιλία - Ζαννέτας Καλύβα-Παπαϊωάννου

Εκπλήσσομαι και απορώ, που δεν μπορώ να ξέρω
αν ειν' αγάπη ετούτη εδώ, που τόσο υποφέρω
ή μια φιλία απέραντη, ιδανική, μεγάλη,
που άλλοτε δεν ένιωσα, ποτέ για κάποιαν άλλη.

Είναι αλήθεια, το θωρώ, εξαίσιο, αιθέριο,
αυτό που νιώθω μέσα μου, αληθινό και πλέριο,
να μη μπορώ χωρίς εσέ, ένα βήμα να σαλέψω
κι όταν μου λείπεις μια στιγμή, το νου μου να μαζέψω.

Μου έγινες συνήθεια και το 'χεις καταλάβει,
είσαι μια φλόγα δυνατή, που όσο πάει ανάβει,
γι' αυτό αν θέλεις διάλεξε, χωρίς αμφιβολία
ή μιαν αγάπη ιδανική ή μια στενή φιλία.

Πιστεύω - Απόστολου Ι. Πάσχου

Εις τήν πατρώναν Ελλάδα, των Ελλήνων γηγενών ακτίδα
φωτός αληθείας, σοφίας, πάσης αξίας Ελλήνων παιδείας.

Εις Ενα Θεόν τριων Υποστάσεων,
δημιουργόν σύμπαντος κόσμου διαστάσεων
και ανθρώπου κατ' εικόνων και ομοιώσεων
τοῦ Τριαδικού Θεού επιτάσεων,

Πατρός, Υἱού, Αγίου Πνεύματος,
Ενός Θεού αληθείας νεύματος,
αγάπης, πληρότητας, αληθείας ασφαλούς,
ανθρώπου αιωνιότητος, αθανασίας επωφελές.

Εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν
ἐξ Ἀποκαλύψεως Χριστοῦ οὐσίαν,
τό εἶναι μου ἐκφράζουσιν,
τὸ πνεῦμα μου ἀναλάμπουσιν.

Ζῶ, υπηρετῶ διαλαλῶ τὴν Ελλάδα
μέ τῆς Ὁρθοδοξίας τὴν λαμπάδα,
διότι τὸν κόσμον φωτίζει
καὶ αἰεὶ πιστεύω ἀξίζει.

Ὁ Ἥλιος ἔσβησε... - Μαρίας Σ. Γεωργίου

Ὁ Ἥλιος ἔσβησε με μίαν
τὸ πρωινὸ μίαν Κυριακῆς
κ' ἔφερε εὐθύς μίαν σκοτεινιά
μέσ τὸ λυκόφως τῆς αὐγῆς.

Σκοτάδι ὅλα γύρω μας
κ' ὁ πόνος μας, μας δέρνει
ἀλύπητα καὶ τρομερά
σ' ἀπόγνωση μας φέρνει.

Καὶ τώρα που μας ἔφυγες
τὰ πάντα σκοτεινιάσαν,
δὲν βλέπουμε ἀγόρι μου γλυκὸ
τὰ χρόνια πῶς περάσαν.

Πανούλη μας, ἀγόρι μας,
πολύ σκληρὸς ὁ πόνος,
νιώθουμε πῶς ὅλα σβήνουνε
καὶ μένεις τώρα μόνος.

«Ἀθανασία» - Ἀρχιμ. Μιλτιάδη Μίτσελλ

Καὶ τώρα καὶ πρὶν καὶ πάντα,
τ' ἀνθρώπου τὸ μυαλὸ μίαν σκέψη βασανίζει·
μὴ ἀναρχὴ καὶ ἀτέρμονη ἀναζήτησι,
ἐπίμονη, ἀναπόφευκτη, μαρτυρικῆ.

Μέσα ἀπ' τὶς τόσες θεωρίες, θρησκείες
καὶ ἰδεολογικοὺς προσανατολισμοὺς·
τὸν πιο κατάλληλο, ἀνέξοδο
καὶ ἀνεύθυνο, συνήθως, νὰ ἐπιλέξει· τρόπο ζωῆς.

Ποῦ κρύβεται τὸ μυστικὸ τῆς εὐτυχίας; ψάχνει·
καὶ στὴν ἀθέλγητη, μὴ θελκτικῆ του ὑπαρξῆ,
ὅταν τὸ βρεῖ· μίαν μόνιμη, χαρὰς πηγὴ νὰ θεμελιώσῃ.

Και στρέφεται στην εφήμερη της σάρκας ηδονή,
στης ύλης την τρυφή πλεονεξία,
και στου «εγώ» την αφελή επιβολή·
στης εξουσίας την ψευδαίσθηση
και στην του σώματος υποκειμενική καλλιοψία,
γυρεύοντας μια στάλα αθανασίας να γευτεί.

Κι όταν μια μέρα, η δύση του ήλιου της ζωής του,
φαίνεται αμείλικτη να απειλεί
τα αχνοσβησμένα σχέδια του·
κατάλευκος, γεμάτος εμπειρίες,
και τον ιδανικότερο επίλογο πασχίζοντας,
στην πάντα ανεπαρκή ζωή του, να υπογράψει.

Μια φωνή απ' το μυαλό αποφαινεται,
που της ελπίδας του προσφέρει το κρασί·

Τούτος ο τόμος, που πια τις τελευταίες
λέξεις του χαράζεις δεν είν' επίλογος,
μα πρόλογος μιας ζωής ατέρμονης,
που του Θεού η θαλπωρή και η Αγάπη
θα πλημμυρίζουν την κάθε της στιγμή!

Ο... Ποιητής... - Λευτέρη Χ. Αρμελινού

Σαν... θα μπορέσεις να μιλήσεις με την θάλασσα
γράμματα απ' τον αστρόφεγγο ουρανό συλλέξεις,
όταν στο κάλεσμα της χορωδίας των πουλιών συντρέξεις,
τότε ίσως πεις «...ότι το χρόνο μου να γράφω δεν τον χάλασα...».

Σαν... το φτερό του γλάρου στα χέρια σου κρατήσεις
και της ψυχής σου το μελάνι στο χαρτί το ρίξεις,
από τα μύχια του μυαλού ρίμες θα βρεις,
και νόημα απ' τη ζωή μεστό θα δεις...

Σαν... θα μπορέσεις σωρείες μηνυμάτων σ' ένα στίχο να συμπτύξεις
και πεζό ή έμμετρο έργο σου αυθόρμητα στηρίξεις,
τότε γεννιέται το πνευματικό το φως,
αισθάνεσαι πλούσιος κι ας είσαι στην πραγματικότητα φτωχός...

Σαν... έρθει η στιγμή που κάποτε θα... ταξιδέψεις
και όσους γνώρισες στη ζωή, κανένα να μην ψέξεις,
αφήνοντας πίσω, αγαπημένους που θα νοούν το πέρασμα σου,
νιώθοντας ότι είσαι κάπου εκεί κοντά τους...

Σαν, τέλος, στο διάβα της ζωής την πλήρωση γνωρίσεις
και πίσω... απ' ό,τι έκανες ποτέ να μην γυρίσεις,

όταν αισθανθείς ελεύθερος σαν αητός
ίσως τότε, ο ποιητής, να είναι ο... εαυτός!

Η στάχτη - Γιάννη Μανιατόπουλου

Τούτη η στάχτη που βλέπεις, αδελφέ μου,
είναι της καρδιάς μου η ρότα.
Τη σηκώνει ο άνεμος ψηλά
και την προσγειώνει πάνω στο φύλλωμα των δένδρων.

Ποιος λογάριασε την αξία της;
Τούτη η στάχτη πόνεσε, έκλαψε,
μα κάηκε και τώρα ο αγέρας
την πάει πότε δω και πότε κει.

Και συ θέλησες να την κάνεις σπόρο,
να τη φυτέψεις να ριζώσει,
να γίνει δένδρο καρποφόρο.

Πώς να γίνει δένδρο μια στάχτη;
Ένας καμένος σπόρος
σε μια καμένη γη;

Λυγίζει ένα διψασμένο κλαδί;
Ένα φυτίλι που σιγοκαίει
μπορεί να φέξη μια ολόκληρη πόλη ;

Πώς μπορεί να γίνει
καρποφόρος
μια νεκρή ύπαρξη;

Άσε με να ζω στην ερημιά μου,
άσε με να ζω στη μοναξιά μου.

Κι αν μπορείς να ξεδιψάσεις το νεκρό
κι αν μπορείς να αναστήσεις
μια καμένη καρδιά

τότε δεν είσαι εσύ
κι ας θέλεις να το κάμεις.
Είναι η ΑΓΑΠΗ, η μόνη που γνωρίζει
Ανάσταση... και θα το κάμει!...

Ο πολιτισμός των φιλιών - Brigita Kristensen (Νορβηγία)

Αγαπημένη μου
πού είναι η λεπτότητά σου, πού είναι η λαχτάρα σου
να με δεις μετά την απουσία;
Γιατί; Γιατί έγινες από χιόνι; Πες μου; Είμαι άστεγος.
Χωρίς εσένα δεν γνωρίζω ποιος είμαι... ποια είναι η ταυτότητά μου...
γι' αυτό λυπήσου με, μη με δικάζεις...
να ακούσεις την μαρτυρία μου,
γιατί είσαι σκληρή στον υπάκουο μαθητή σου
ο μαθητής σου που σχηματίστηκε ανάμεσα στα δάχτυλά σου σαν πηλός.
Γιατί επιμένεις ότι αποκοιμήθηκα στα χέρια άλλης γυναίκας,
τα μάτια μου δε σε πρόδωσαν ποτέ
και δεν είδα το στρείδι να χαϊδεύει το μαργαριτάρι
παρά από άσπρο σου φουλάρι να χαϊδεύει την γεωγραφία του λαιμού σου.
Κυρία μου... δεν ήξερα τίποτα για τα χείλη μέχρι που σε είδα.
Εσύ με έμαθες πως τα χείλη μου είναι χαμένα
στην ιστορία των δικών σου χειλών που αποκάλυψαν για μένα τα μυστικά της
φύσης.
Κυρία μου... ποιος σου επέτρεψε την αυτοκτονία των μαλλιών σου.
Τα χαϊδεμένα σου μαλλιά κανακεύουν τους ώμους σου
δεν γνωρίζεις ότι τα μαλλιά σου
με προστατεύουν από τη βροχή... με προφυλάσσουν από την έρημο.
Ποιος με προστατεύει τώρα;
Μην το κάνεις αυτό... συντρίβομαι...
Σ' ορκίζομαι
ότι είμαι πιστός για το στέμμα σου,
ψάξε αν θέλεις για τα φιλιά μου στα στέμματα των γυναικών,
δεν θα βρεις ίχνη των φιλιών μου,
όλα τα ίχνη βρίσκονται στο στέμμα σου.
Αλλά, αν διατάζεις τη δολοφονία μου, θα σ' υποκύψω
ποια είναι η χρησιμότητα της ζωής μου αν δεν αφήσω ίχνη
που φανερώνουν τον πολιτισμό των φιλιών...